

потоп, придружени от почти топлия повей на влажния югоизточен вятър. Сега димът дори не се опитваше да излезе от кухнята; дъждът проникваше през прозорците, капеше от покривите; от зимника избликна истински извор, та господин Антонио се принуди да повика железаря-калайджия, който направи набързо една желязна тръба, и да пазари двама души, които изхвърлиха водата от зимника на улицата. Също и улицата се бе превърнала в порой; градината беше блато: човек изпитваше чувството, че се намира в някоя лодка, която тече от всички страни.

След това момичетата се разболяха; и Козима усети да я стяга гърлото, хвана я много висока температура и тя почна да бълнува най-чудновати и страшни неща. Тя лежеше в стаята на приземието, и когато съзнанието ѝ се проясняваше, виждаше бледното лице на майка си да се свежда над нейното, като изпитваше особено чувство на свежест, сякаш я докосваше влажното листо на водна лилия; ала един ден, денят на свети Антонио, сякаш едри капки роса покапаха от това цвете; но тази роса пареше; и Козима усети също соления ѝ вкус: вкуса на най-голямата скръб, която може да сполети някоя жена.

Дойде някаква роднина да попита как са момичетата; като влизаше, за да прикрие безпокойството си, тя запитва с весел глас:

— Днес е празникът на стопанина: ще има гуляй: где ви е прасенцето-сукалнице?

— Прасенцето за празника е горе, в стаята на момичетата — каза майката с глух глас.

И роднината отиде да види: беше умряла Джована, най-хубавата от всичките пет сестрички.

След смъртта на Джована, нравът на майката се измени. Тя бе винаги сериозна; сега стана тъжна, мълчалива, затворена в някакъв свой свят; грижеше се за децата и домакинството с някаква почти механическа студенина, с онази добросъвестност, с която изпълняваме един дълг, от който не очакваме никаква награда. Тя бе млада още, хубава, добре сло-